

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 14/21

Luksemburg, 3 lutego 2021 r.

Wyrok w sprawach połączonych C-155/19 i C-156/19
Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC) i Consorzio Ge.Se.Av. S.c.arl /
De Vellis Servizi Globali Srl

Krajowa federacja sportowa, taka jak włoska federacja piłki nożnej, może podlegać zasadom udzielania zamówień publicznych, jeżeli prowadzi ona działalność w interesie ogólnym, która nie ma charakteru przemysłowego ani handlowego

Konieczne jest jednak, aby taka posiadająca osobowość prawną federacja podlegała kontroli organu administracji publicznej, takiego jak włoski krajowy komitet olimpijski, w tym znaczeniu, że komitet ten powinien mieć możliwość wpływania na decyzje federacji w dziedzinie zamówień publicznych

Federazione Italiana Giuoco Calcio (włoska federacja piłki nożnej, „FIGC”) zorganizowała postępowanie w trybie zapytania o cenę w celu udzielenia zamówienia na usługi transportu sprzętu dla zaspokajania potrzeb drużyn narodowych piłki nożnej w przypadku przemieszczania się i dla potrzeb magazynu FIGC na okres trzech lat. W wyniku tego postępowania jeden z oferentów zaproszonych do udziału w tym postępowaniu, któremu jednak zamówienie nie zostało udzielone, wniósł do Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionalnego sądu administracyjnego dla Lacjum, Włochy) skargę w celu zakwestionowania warunków przeprowadzenia tego postępowania. Zdaniem tego oferenta, FIGC należy uznać za podmiot prawa publicznego, w związku z czym federacja ta powinna była przestrzegać zasad ogłaszania przewidzianych w przepisach z dziedziny zamówień publicznych.

Ponieważ Tribunale amministrativo regionale per il Lazio uwzględnił skargę i stwierdził nieważność udzielenia rozpatrywanego zamówienia, zarówno FIGC, jak i podmiot, któremu udzieliła ona zamówienia, wnieśli, każdy z osobna, odwołanie od wyroku wydanego przez ów sąd do Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy). W postępowaniu przed tym sądem zakwestionowali oni w szczególności założenie, zgodnie z którym FIGC należy zakwalifikować jako „podmiot prawa publicznego”.

To w tym kontekście Consiglio di Stato (rada stanu) skierowała do Trybunału dwa pytania prejudycjalne dotyczące wykładni dyrektywy o udzielaniu zamówień publicznych¹. Sąd ten zmierza do ustalenia, **czy FIGC spełnia określone przesłanki wymienione w tej dyrektywie, aby można było ją zakwalifikować jako „podmiot prawa publicznego”, w związku z czym byłaby ona zobowiązana do stosowania przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych.** W tym konkretnym przypadku sąd krajowy zwrócił się do Trybunału o dokonanie wykładni, z jednej strony, warunku, zgodnie z którym „podmiot prawa publicznego” musi zostać ustanowiony w szczególnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym, które nie mają charakteru przemysłowego ani handlowego², oraz z drugiej strony, warunku, zgodnie z którym zarządzanie takim podmiotem powinno podlegać kontroli organu administracji publicznej³.

Ocena Trybunału

W pierwszej kolejności Trybunał wskazał, że we Włoszech działalność w interesie ogólnym, jaką stanowi **sport, jest wykonywana przez każdą z krajowych federacji sportowych w ramach**

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

² Artykuł 2 ust. 1 pkt 4 lit. a) dyrektywy 2014/24.

³ Artykuł 2 ust. 1 pkt 4 lit. c) dyrektywy 2014/24.

zadań o charakterze publicznym wyraźnie przyznanych tym federacjom przez przepisy krajowe, przy czym wiele z tych zadań wydaje się nie posiadać charakteru przemysłowego lub handlowego. Trybunał stwierdził na tej podstawie, że **skoro krajowa federacja sportowa, taka jak FIGC, rzeczywiście zapewnia wykonywanie takich zadań, to można ją uznać za utworzoną w szczególnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym, które nie mają charakteru przemysłowego ani handlowego.**

Trybunał wyjaśnił, że wniosku tego nie podważają okoliczności, iż FIGC, z jednej strony, ma formę prawną stowarzyszenia prawa prywatnego, a z drugiej strony, że wykonuje ona, obok wymienionych wyczerpująco w przepisach krajowych rodzajów działalności wykonywanych w interesie ogólnym, również i inne rodzaje działalności, które stanowią znaczną część całej działalności i które są samofinansowane.

W drugiej kolejności, odnosząc się do tego, **czy zarządzanie krajową federacją sportową należy uznać za podlegające kontroli organu administracji publicznej, takiego jak w omawianej sprawie Comitato Olimpico Nazionale Italiano (włoski krajowy komitet olimpijski, „CONI”)**, Trybunał orzekł, że organ administracji publicznej, do którego należy zasadniczo ustanawianie norm w dziedzinie sportu, kontrola ich właściwego stosowania i interweniowanie wyłącznie na poziomie organizacji zawodów i przygotowania olimpijskiego, bez regulowania organizacji i codziennej praktyki poszczególnych dyscyplin sportowych, nie może być uznany przede wszystkim za organ hierarchiczny zdolny do kontrolowania zarządzania krajowymi federacjami sportowymi i kierowania tym zarządzaniem. Dodał on, że autonomia zarządzania przyznana krajowym federacjom sportowym we Włoszech **wyduje się a priori przemawiać przeciwko aktywnemu nadzorowi CONI do tego stopnia, że ten ostatni nie będzie w stanie wywierać wpływu na zarządzanie krajową federacją sportową, taką jak FIGC, w szczególności w dziedzinie udzielania zamówień publicznych.**

Niemniej jednak Trybunał uściślił, że **takie domniemanie może zostać obalone**, jeżeli zostanie wykazane, że poszczególne uprawnienia przysługujące CONI względem FIGC skutkują powstaniem podległości tej federacji względem CONI do tego stopnia, że będzie on mógł wywierać wpływ na decyzje wspomnianej federacji w dziedzinie zamówień publicznych.

Podkreślając, że **to do sądu krajowego należy zbadanie istnienia podległości związanej z taką możliwością wpływu**, Trybunał dostarczył wskazówek stanowiących wskazówkę dla tego sądu przy rozstrzyganiu sprawy. W tym kontekście Trybunał wskazał w szczególności, że w celu dokonania oceny istnienia aktywnej kontroli CONI nad zarządzaniem FIGC i możliwości wpływania na decyzje tej federacji w dziedzinie zamówień publicznych, analiza poszczególnych uprawnień CONI względem FIGC powinna być przedmiotem całościowej oceny.

Ponadto zauważył on, że **w przypadku stwierdzenia, iż CONI kontroluje zarządzanie krajowymi federacjami sportowymi**, okoliczność, że federacje te z uwagi na ich większościowy udział w głównych organach CONI wywierają wpływ na działalność CONI, ma znaczenie tylko wtedy, **gdy można wykazać, iż każda z krajowych federacji sportowych, rozpatrywana z osobna, jest w stanie wywierać znaczący wpływ na kontrolę zarządzania wykonywaną przez CONI względem niej z tym skutkiem, że kontrola zostałaby zneutralizowana**, a taka federacja odzyskiwałaby w ten sposób nadzór nad swoim zarządzaniem.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793